

Arrest

nr. 230 468 van 18 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WOUTERS
Grote Steenweg 389
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 december 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 december 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt België binnen op 30 juni 2013. Zij wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring en toegelaten tot verblijf tot 30 september 2013.

Op 19 september 2013 wordt de aankomstverklaring omwille van medische redenen verlengd tot 23 oktober 2013. Op 18 oktober 2013 verlaat verzoekster België.

Op 28 maart 2014 komt verzoekster opnieuw België binnen. Op 27 juni 2014 vertrekt ze weer.

Op 25 juni 2019 dient verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 juli 2019 geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 16 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 16 juli 2019 wordt ten opzichte van verzoekster ook een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep tot nietigverklaring dat verzoekster indient tegen deze twee beslissingen is gekend onder het rolnummer 236 966.

Op 10 december 2019 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Verzoekster wordt gehoord.

Op 10 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 10.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: X.

voornaam: L.

geboortedatum: (...)1988

geboorteplaats: L.

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.*

Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Zij verklaart ook dat haar vader en broer nog in Albanië wonen. Het gegeven dat een tante betrokkene zich in België hebben gevestigd (Izegem) kan een terugkeer van betrokkene naar Albanië niet in de weg staan. Zij toont ook

niet aan afhankelijk te zijn van deze tante. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België van betrokkene.

Betrokkene verklaart dat zij nog medisch moet opgevolgd worden inzake een aandoening waarvoor zij in 2013 en 2015 in België werd geopereerd. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar aanvraag voor medische regularisatie van 28.06.2019, die door de DVZ op 16.07.2019 ongegrond werd verklaard. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene diende op 28.06.2019 een regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 16.07.2019. Deze beslissing werd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen, naar betrokkene per aangetekend schrijven toegestuurd werd op 31.07.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Het tegen de beslissingen van 16.07.2019 ingediende beroep bij de RVV heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Albanië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene diende op 28.06.2019 een regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 16.07.2019. Deze beslissing werd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen, naar betrokkene per aangetekend schrijven toegestuurd werd op 31.07.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Het tegen de beslissingen van 16.07.2019 ingediende beroep bij de RVV heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Albanië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene verklaart dat zij nog medisch moet opgevolgd worden inzake een aandoening waarvoor zij in 2013 en 2015 in België werd geopereerd. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar aanvraag voor medische regularisatie van 28.06.2019, die door de DVZ op 16.07.2019 ongegrond werd verklaard. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen

stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...):”

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 18 december 2019 met nr. 230 438 wordt de beslissing vernietigd van 16 juli 2019 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, evenals het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 juli 2019.

2. Over de ontvankelijkheid

1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

2. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid omdat verzoekster reeds het voorwerp uitmaakt van een voorafgaand bevel om het grondgebied te verlaten dat definitief is.

In dit verband volstaat het op te merken dat het vorige bevel wordt aangevochten bij de Raad in de zaak met het rolnummer 236 966 en intussen bij arrest van de Raad van 18 december 2019 met nr. 230 438 werd vernietigd, zodat er *in casu* geen sprake meer is van een herhaald bevel. Nog daargelaten dit gegeven, neemt dit niet weg dat de omstandigheden intussen gewijzigd kunnen zijn, zeker nu de medische situatie van verzoekster aan de orde is. De exceptie wordt verworpen.

3. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij is gericht tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die het indienen van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL: Schending van artikel 1, 3 en 7 van het Handvest, schending van artikel 3, 8 en 13 van het EVRM, schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, en van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Eerste onderdeel

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat “[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Zowel de Terugkeerrichtlijn als de Vreemdelingenwet leggen bijgevolg de verplichting op om rekening te houden met verzoekers gezondheidstoestand, alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen.

In het Paposhvili-arrest oordeelde het Europees Hof bovendien dat een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van een gezondheidstoestand die voor een intens lijden kan zorgen indien er geen adequate behandeling beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst een schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM (EHRM, Paposhvili v. Belgium, 13 december 2016, § 183). Volgens het Hof maakt een deel van deze inschatting inherent deel uit van de preventieve bescherming van artikel 3 EVRM (ib. §186).

In het principesarrest D. t. VK van 2 mei 1997 oordeelde het Hof al dat de beschikbaarheid van de medische en sociale hulpverlening in het land van herkomst mee moeten worden onderzocht. Hoewel het Hof stelt dat het gebrekkig niveau van gezondheidszorg in het land van herkomst op zich onvoldoende is om niet te kunnen verwijderd, stelt het Hof dat individuele omstandigheden zoals een gebrek aan huisvesting en netwerk van familieleden en verwanten die mee kunnen instaan voor de zorg en opvang, wél meespelen. (EHRM, D t. Verenigd Koninkrijk, 2 mei 1997.)

In haar verzoek tot machtiging om verblijf op grond van artikel 9ter Vw. van 3 mei 2016, schetste verzoekster haar medische situatie en legde zij uit waarom zij bij terugkeer geen toegang zal hebben tot de medisch strikt noodzakelijke zorgen. Verzoeker argumenteerde o.a.:

Totaal ten onrechte beslist de DVZ dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

Zowel het Standaard medisch getuigschrift dd 8.4.2019 van Dr V. L., cardioloog als het standaard medisch getuigschrift dd 9.5.2019 van Dr V. d. B. zijn expliciet zeer duidelijk :

“ Levenslange noodzakelijke behandeling - Metastasering van schildklierconcinoom is potentieel dodelijk, Followup in Albanië lijkt mij ontoereikend en niet aangewezen”

(Dr. V. L.)

“ Levenslange opvolging – recidief met laattijdige detectie - gunstige evolutie bij nauwkeurige follow up en tijdige detectie van recidief”

(Dr V. d. B.)

Niettegenstaande de expliciete vermelding van potentieel dodelijke afloop ingeval van onnauwkeurige follow up , de expliciete vermelding door beide dokters van bestaande recidief in 2013 en 2015 en de uitdrukkelijke vermelding van de ontoereikende follow up in Albanië enerzijds en de en de voorwaardelijke nauwkeurige followup anderzijds hebben de arts van DVZ het niet nodig geacht uit te zoeken of de absoluut noodzakelijke follow up kan gegarandeerd worden .

Zij zijn er gewoon van uit gegaan dat de medicatie volgens hun informatie verkrijgbaar is in Albanië ook de substitutietherapie en dat er tevens opvolging mogelijk is van een oncoloog en endocrinoloog en dat er mogelijkheid is tot echografie en specifieke bloednames.

Gelet op het recidief van 2013 en 2015 wanneer verzoekster tot twee maal toe terug uit Albanië is moeten terugkomen omdat ze daar niet kon geholpen worden, zijn doorslaggevende argumenten waar door de DVZ arts toch aandacht moet aan geschonden worden .

Uit de concrete omstandigheden blijkt dat de betrokken arts blijkbaar op basis van onvolledige lezing van de voorgelegde stukken tot een negatief advies komt en blijkbaar geen rekening gehouden heeft met het geheel van de aangevoerde medische argumenten zodat verzoekster terecht geconcludeerd heeft dat de materiele motiveringsplicht geschonden is (RVS 5 janyrai 2015 nr 135.814;) dan wel het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft (RVS 19 januari 2015 nr 136.587)

DVZ mag de invulling van artikel 9 ter niet beperken tot “ directe levensbedreigende ziektes” of een “kritieke gezondheidstoestand” De Raad van State en de Raad van Vreemdelingenbetwistingen bevestigen principieel dat de draagwijdte van artikel 9 ter ruimer is dan die van art 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM is slechts een minimumnorm en verbiedt geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving (AV RVV 12 december 2014; 135.035, 135.037;135.038;135.039 & 135.041;

RvV23 juni nr 148.417 ,RvV 23 juni 2015, nr148.406; RvV 15 juni 2015, nr147.307; Rv8juni 2015 nr.147.346) (RVS 16 oktober 2014 nrs 228.778 RVS 5 november 2014 nrs229.072 en 229.073)

Ondertussen heeft verzoekster op 14/8/2019 opnieuw een ingreep moeten ondergaan (zie stuk .)

Zie eveneens het medische getuigschrift van Dr V. L. (stuk ..)

Dr V. L. legt duidelijk uit dat verzoekster behandeld wordt voor een bijzonder kwaadaardige schildklier carcinoom met aangetaste lymfeklieren waarbij in Albanië de diagnose is gemist ; ze de schildklier operatie begonnen zijn en onmiddellijk weer gestopt in de idee dat de aandoening onbehandelbaar was, gezien het grote aantal positieve klieren blijkt een herval levenslang latent aanwezig en dient intussen de ernstige hypothyreose nauwgezet worden gevolgd

De Dokter vervolgt zijn toelichting dat het feit dat Albanië de eerste diagnose gemist heeft en dat ze daar een inadequate behandeling hebben opgestart, het ergste laat vermoeden als ze de follow up moeten verzekeren

De Dr die zelf in Albanië heeft gewerkt bevestig bijkomend dat dit alleen zijn vrees bevestigt dat incompetentie, corruptie, achterstand in moderne technologie en onvoldoende goed opgeleide artsen deze jonge vrouw bloot stellen aan de ergst mogelijke consequentie nl het niet tijdig detecteren van een herval of missen van metastase dodelijk is.

Ook de noodzaak aan specifieke medische opvolging die de Dr specificeert in laboratorium onderzoeken herhaaldelijk echo/ ctscan mrn van de schildklierregio en de rest van het lichaam ter uitsluiting van locale en peripere metastasen.

Ook uit de andere Medische attesten blijkt duidelijk dat er een eerste ingreep had plaatsgehad in Albanië, en dat er al 2 recidiefs waren geweest in 2013 en 2015 waarvoor verzoekster telkens terug naar België diende te keren voor behandeling en ingrepen.

Het feit dat Dr V. L. expliciet “dodelijk “ aanhaalt had de betrokken arts moeten aanzetten tot voorzichtigheid en de ernst van de ziekte in casu moeten onderscheiden en mogelijks contact met de dokter in kwestie moeten nemen alvorens tot een beslissing te komen die belangrijke informatie duidelijk heeft genegeerd.

Het feit dat verzoekster bekwaam is om te reizen en mogelijks ook om te werken is niet ter zake dienend evenmin als het feit dat haar vader en broer in Albanië zijn

Verzoekster zou niets liever doen dan werken en een zo normaal mogelijk sociaal en familiaal leven leiden maar boven alles wil ze wel in leven blijven.

Terug gaan naar Albanië is echter geen optie, niet alleen gelet op haar voorgeschiedenis en de slechte ervaringen die ze gehad heeft bij haar behandeling/ staking van behandeling en elke nieuwe herval sindsdien

Ook het feit dat haar moeder ondertussen aan de zelfde ziekte door gebrek aan tijdige behandeling overleden is maakt het psychologisch alleen moeilijker

Bovendien heeft verzoekster ondertussen een stuk bekomen van het Ministerie van Gezondheid van Albanië waarbij duidelijk geattesteerd wordt dat de diagnose die gesteld is bij verzoekster, van Myeloma niet behandeld kan worden in Albanië bij gebrek aan specifieke medicatie.

Met dit nieuw stuk heeft de DVZ bij de eerste beslissing waartegen thans beroep hangende is geen rekening kunnen houden bij de behandeling, maar gelet op de precare situatie waarin verzoekster thans is, nl opgesloten in het gesloten centrum in Brugge met het oog op gedwongen repatriëring is het uiterst belangrijk dat er rekening wordt gehouden met dit stuk

even als met bijgebrachte Medische attesten (stuk), de mislukte operaties in Albanië, de hervals en de melding van "dodelijk" risico

De procedure in beroep bij de RVV is weliswaar gepleit maar nog niet uitgesproken

Geen rekening houden met het thans voorgebrachte stuk van het Ministerie van Albanië zelf en van de behandelende geneesheren met inzonderheid het medisch attest van Dr V.L. moeten meer dan voldoende zijn om de nodige alarmbellen te laten rinkelen wanneer het gaat om een jonge vrouw van amper 30 jaar.

Hoe kan een jonge vrouw van amper 30 jaar een normaal sociaal leven opbouwen wanneer ze lijdt aan een dodelijke ziekte, wanneer bij elke controle onvoldoende "zekerheid" kan gegeven worden dat de onderzoeken deskundig genoeg werd uitgevoerd rekening houdende met het feit dat ze al 3 maal een slechte behandeling heeft overleefd door tijdig terug naar België terug te keren

Wanneer men 30 jaar oud is en met de kennis/ angst moet leven dat de opvolging van uw ziekte onvoldoende is, dan kan men niet zeggen dat de minimumnorm van artikel 3EVRM gerespecteerd is.

OP die manier is het onmogelijk om een leven op te bouwen niet op sociaal noch familiaal vlak

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij over verzoekers medische toestand als volgt:

(...)

Totaal ten onrechte komt DVZ (of diens adviserende arts) tot de conclusie dat vanuit medisch standpunt kan worden besloten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, GEZIEN OPVOLGING BESCHIKBAAR EN TOEGANKELIJK ZIJN IN ALBANIË.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Albanië.

UIT DE BIJGEVOEGDE STUKKEN VAN HET MINISTERIE VAN VOLKSGEZONDHEID VAN ALBANIË ZELF, EN DE GESCHIEDENIS VAN VERZOEKSTER, EN DE ATTESTEN VAN DE DOKTERS IS HET DUIDELIJK DAT DE OPVOLGING NIET BESCHIKBAAR NOCH TOEGANKELIJK ZIJN IN HET LAND VAN HERKOMST

Verwerende partij verwijst naar algemene literatuur en veronderstellingen zonder enige concrete toetsing en concludeert totaal ten onrechte dat de medische toestand van verzoekster niet van die aard is dat een uitwijzing een schending van artikel 3 EVRM teweeg zou brengen.

Echter, verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gedaan naar de concrete medische situatie van verzoekster er, naar de vraag of haar medische behandeling beschikbaar en toegankelijk voor haar zal zijn.

Dit terwijl verzoekende partij op de hoogte was van al de informatie in het verzoek tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vw. Minstens bij het instellen van de beroepsprocedure

Artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen,

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

Het kwam in casu aan verwerende partij toe om een grondig en zorgvuldig onderzoek te doen op basis van alle elementen in het dossier en op basis van de recente landeninformatie die beschikbaar is over de gezondheidszorg in Albanië Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat dit gebeurd is.

Tweede onderdeel

Artikel 8 EVRM voorziet:

"1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Artikel 8 EVRM verbiedt enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Bij dit onderzoek naar het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).”

In casu verblijft verzoekster sinds 2015 onafgebroken in België en lijdt hij aan ernstige medische problemen waarvoor zij behandeld wordt.

Naast de gevolgen voor fysieke integriteit zoals hierboven beschreven, heeft de bestreden beslissing ook verregaande gevolgen voor de psychische integriteit van verzoekster die wordt gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst zonder enige garantie dat zij er haar noodzakelijke medische behandeling zal kunnen verderzetten.

2.20. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt tevens in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Voor wat betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf vindt dit beginsel van behoorlijk bestuur zijn weerklink in een expliciete wetsbepaling, met name artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet (zie infra punt 2.22.).

3.15. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62)."

De bestreden beslissing schendt dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen."

3.3.2. Verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door "zeer uitzonderlijke omstandigheden", te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, hoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost.

Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “andere uitzonderlijke gevallen” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheids-toestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van dit verdragsartikel in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

In de bestreden beslissing wordt inzake artikel 3 van het EVRM het volgende overwogen:

“Betrokkene verklaart dat zij nog medisch moet opgevolgd worden inzake een aandoening waarvoor zij in 2013 en 2015 in België werd geopereerd. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar aanvraag voor medische regularisatie van 28.06.2019, die door de DVZ op 16.07.2019 ongegrond werd verklaard. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

De Raad vernietigde bij arrest nr. 230 438 van 18 december 2019 de beslissing van 16 juli 2019 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en ook het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Bijgevolg staat deze aanvraag terug open en moet de verwerende partij zich opnieuw uitspreken over de medische situatie van verzoekster.

Dit brengt met zich mee dat het hierboven weergegeven motief inzake artikel 3 van het EVRM en de medische situatie van verzoekster komt te vervallen. Gezien de verwerende partij zich na de vernietiging opnieuw moet uitspreken over de medische situatie van verzoekster, kan niet anders worden vastgesteld dan dat er *in casu* momenteel geen onderzoek is geschied naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg kan een schending van artikel 3 van het EVRM in deze stand van het geding niet worden uitgesloten.

De grief op grond van artikel 3 van het EVRM is bijgevolg ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

In haar verzoekschrift geeft verzoekster als moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder meer aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Gelet op de bespreking van de grief op grond van artikel 3 van het EVRM (cf. punt 3.3.) kan verzoekster worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is wettelijk vervuld.

3.5. Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden voor de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. DE SMET